

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 9 listopada 2015 r.

Poz. 4616

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.121.10.2015.JW1 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 6 listopada 2015 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.)

stwierdzam nieważność

ust. 3, ust. 4, ust. 6 i ust. 7 lit. b, lit. c, lit. d we fragmencie „niszczenia, uszkodzenia lub usuwania elementów wyposażenia, a także”, lit. f we fragmentach „spożywania napojów alkoholowych, palenia tytoniu, używania środków odurzających oraz” oraz „i pod wpływem środków odurzających”, ust. 8 oraz ust. 10 załącznika do uchwały nr XII/85/15 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 2 października 2015 r. w sprawie zatwierdzenia Regulaminu placów zabaw w Gminie Sobótka.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Sobótce, powołując się na art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.), podjęła na sesji w dniu 2 października 2015 r. uchwałę w sprawie zatwierdzenia Regulaminu placów zabaw w Gminie Sobótka (dalej także jako: uchwała).

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do Organu Nadzoru w dniu 13 października 2015 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził, że:

– ust. 3 i 4 jej załącznika zostały podjęte z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 95 § 1 i art. 155 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2015 r. poz. 583 ze zm.), art. 106 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. 2015 r. poz. 1094 ze zm.), art. 160 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm.) oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.);

– ust. 6 i ust. 7 lit. b, c i d we fragmencie „niszczenia, uszkodzenia lub usuwania elementów wyposażenia, a także” jej załącznika zostały podjęte z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 124, art. 144 i art. 145 ustawy Kodeks wykroczeń;

– ust. 7 lit. f we fragmentach „spożywania napojów alkoholowych, palenia tytoniu, używania środków odurzających oraz” oraz „i pod wpływem środków odurzających” jej załącznika został podjęty z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. 2015 r., poz. 1286), art. 5 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2015 r., poz. 298) oraz art. 23a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r., Nr 45, poz. 271 ze zm.);

– ust. 8 jej załącznika został podjęty z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym;

– ust. 10 jej załącznika został podjęty z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Artykuł 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, będący podstawą prawną do wydania uchwały, upoważnia organ stanowiący gminy do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Możliwość stanowienia prawa w tym zakresie nie oznacza jednak niczym nie skrepowanej swobody rady w tworzeniu aktów normatywnych. Stanowienie przez radę gminy aktu prawa miejscowego na podstawie tej ogólnej normy kompetencyjnej możliwe jest tylko w jej granicach i w związku z realizacją nałożonych na gminę zadań publicznych. Zasady ustanowione przez radę gminy nie mogą zatem wykroczać poza istotę korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, zwłaszcza wtedy, gdy takie przekroczenie wiąże się z wkroczeniem w materię regulowaną aktami znajdującymi się ponad aktem prawa miejscowego w hierarchii źródeł prawa.

Pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się, ale wyłącznie w związku z korzystaniem z obiektu lub urządzenia.

Należy podkreślić, że każde działanie organu władzy musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Każda norma kompetencyjna powinna być tak realizowana, aby nie naruszała przepisów znajdujących się w aktach hierarchicznie wyższych. Zakres upoważnienia należy ustalać przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

Uprawnienie organu stanowiącego gminy przyznane w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym w odniesieniu do stanowienia norm obowiązujących na placach zabaw będących gminnymi obiektami użyteczności publicznej ogranicza się do ustalenia zasad i trybu korzystania z tych obiektów. Uchwała wydana w tym przedmiocie powinna zatem ustalać, na jakich warunkach udostępnia się do korzystania określony obiekt i jaką procedurę należy w tym celu wyczerpać. W zakresie upoważnienia nie mieści się zaś kreowanie nakazów i zakazów obejmujących wszelką aktywność na obszarze stanowiącym obiekt użyteczności publicznej.

Dla oceny zgodności z prawem uchwały istotna jest także jej kwalifikacja do kategorii aktów prawa miejscowego. Powoduje ona bowiem, że na organie ją stanowiącym ciąży obowiązek dotyczące zasad prawidłowego stanowienia prawa powszechnie obowiązującego. Akt ten reguluje bowiem obowiązki (nakazy i zakazy określonego zachowania) generalnie określonych adresatów. Adresatem może być więc każda przebywająca na obszarze jego obowiązywania osoba. Istotne jest zatem, aby wszystkie normy były sformułowane w sposób jasny i precyzyjny, tak aby każdy adresat mógł się do nich zastawać.

Jako że organ stanowiący gminy – zgodnie z art. 7 Konstytucji RP – ma obowiązek działać na podstawie i w granicach prawa, musi również przestrzegać zakresu upoważnienia, udzielonego mu przez ustawę. Zasada ta w sposób szczególny odnosi się do aktów prawa miejscowego, które – zgodnie z art. 94 Konstytucji RP – są stanowione na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie.

W oparciu o powyższe można stwierdzić, że w uchwale zawarte zostały postanowienia, które w sposób istotny naruszają prawo.

1. Regulacja ust. 3 i 4 załącznika do uchwały, zgodnie z którą: „Na terenie placu zabaw dzieci mogą przebywać wyłącznie pod opieką osób dorosłych, które ponoszą za te dzieci pełną odpowiedzialność” oraz „Korzystanie z urządzeń zabawowych przez dzieci w wieku do 7 lat powinno odbywać się pod opieką osób dorosłych” wkracza w materię ustawową i ogranicza osoby posiadające władzę rodzicielską w sposobie sprawowania pieczy nad dzieckiem. Regulacja ta znajduje się także poza zakresem kompetencji ustawowej,

gdyż nie dotyczy korzystania z placu zabaw, lecz opieki nad osobami z niego korzystającymi i odpowiedzialności za nie.

Obowiązek sprawowania pieczy nad dzieckiem uregulowany jest w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym. Zgodnie z art. 95 § 1 oraz art. 155 § 1 tej ustawy osoby posiadające władzę rodzicielską lub sprawujące opiekę mają obowiązek i prawo do wykonywania pieczy nad dzieckiem. Ponadto, brak pieczy lub jej niewłaściwe wykonywanie, powodujące narażenie dziecka na niebezpieczeństwo są penalizowane przez art. 106 Kodeksu wykroczeń oraz art. 160 § 2 Kodeksu karnego, a zatem wprowadzone do aktu prawa miejscowego zakazy wkraczają w materię ustawową. Oznacza to, że w zakresie przyznanego radzie upoważnienia nie mieści się zamieszczanie regulacji dotyczących obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa dziecku, poprzez sprawowanie opieki przez osobę dorosłą.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzeczeniach sądów administracyjnych (porównaj: wyrok WSA z dnia 15 maja 2012 r., III SA/Wr 113/12, LEX nr 1287149).

Można także zwrócić uwagę, że wskazane przepisy są ze sobą niekoherentne. Z jednej strony zobowiązuje się, by każde dziecko przebywało na placu zabaw pod opieką osoby dorosłej, z drugiej zaś ustala, że jedynie dzieci do lat 7 mają korzystać z urządzeń zabawowych pod opieką dorosłego. Tym samym ograniczenie wiekowe wskazane w drugim z powoływanych przepisów jest fikcyjne. Nie sposób bowiem korzystać z urządzeń zabawowych bez opieki osoby dorosłej, gdy samo przebywanie na placu takiej opieki wymaga. Wskazany sposób sformułowania przepisów, poprzez niespełnienie wymogów stawianych przez zasadę należytej legislacji, stanowi naruszenie art. 2 Konstytucji RP, z którego zasada ta wynika.

2. W ust. 6 i ust. 7 lit. b, c i d załącznika do uchwały zobowiązano osoby przebywające na terenie obiektu do zachowania porządku i zabroniono zaśmiecania terenu, niszczenia zieleni oraz niszczenia i uszkodzenia lub usuwania elementów wyposażenia.

Żadna z tych regulacji nie dotyczy zasad korzystania z obiektów użyteczności publicznej, lecz stanowi powielenie przepisów wykroczeniowych o zachowaniu się w miejscu publicznym.

Zgodnie z kodeksem wykroczeń karze podlega ten, kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkodza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem, na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depta trawnik lub zieleniec w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu albo usuwa, niszczy lub uszkodza drzewa lub krzewy stanowiące zadrzewienie przydrożne lub ochronne albo żywoplot przydrożny (art. 144), zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec (art. 145), cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkodza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia (art. 124).

Oznacza to, że czyny nakazane i zakazane w uchwale są już kwalifikowane przez prawo na poziomie ustawowym, a zachowania sprzeczne z regulacjami ustawowymi stanowią wykroczenie (w przypadkach większej wagi, naruszenie może też nosić znamiona przestępstwa). Pod uwagę należy również wziąć normy prawa cywilnego regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, gdyż każdy kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia (art. 415 Kodeksu cywilnego).

Nie ulega jednak wątpliwości, że organ stanowiący gminy nie może powielać istniejących zakazów ustawowych w stanowionym przez siebie akcie prawa miejscowego. Tym bardziej, że regulacje zawarte w uchwale nie są jednobrzmiące z ustawowymi, a zatem modyfikują przepisy ustawowe. Modyfikowanie regulacji ustawowych (a nawet ich powtarzanie i uzupełnienie) przez przepisy uchwały jest zaś wadliwe i dezinformujące. Może prowadzić bowiem do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji przepisów. Trzeba liczyć się z tym, że zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko modyfikacji i powtarzania w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne. W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że modyfikacja przypisów ustawowych stanowi istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r., II SA 99/92, LEX nr 10348; wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r., II SA/Wr 1179/98, LEX nr 39509; wyrok NSA z dnia 25 marca 2003 r., II SA/Wr 2572/02, LEX nr 166989; wyrok NSA z dnia 26 lutego 2010 r., II OSK 1966/09, LEX nr 591998). Rada

gminy na podstawie powyższej regulacji nie jest uprawniona do wprowadzenia do zaskarżonego aktu prawa miejscowego jakichkolwiek przepisów ustalających lub modyfikujących odpowiedzialność karną i cywilną.

3. W ust. 7 lit. f załącznika do uchwały postanowiono, że na terenie placu zabaw zabrania się spożywania napojów alkoholowych, palenia tytoniu, używania środków odurzających oraz przebywania w stanie nietrzeźwym i pod wpływem środków odurzających.

Aktywności zakazywanej w kwestionowanych regulacjach uchwały nie sposób traktować w kategoriach korzystania (użytkowania) z miejsc przeznaczonych do użytku publicznego. Nie jest to bowiem ich podstawowe przeznaczenie. Przecież teren placu zabaw placu zabaw nie jest miejscem mającym zaspakajać potrzebę spożywania napojów alkoholowych, palenia tytoniu oraz używania środków odurzających. Regulaminy określające zasady korzystania z miejsc użyteczności publicznej muszą odnosić się zaś bezpośrednio do funkcji realizowanej przez dane miejsce. Mają określać zasady korzystania z danego miejsca, a nie wprowadzać strefy specjalne, w których wyłączona jest możliwość spożywania alkoholu, palenia tytoniu, zażywania środków odurzających itd.

Należy także zwrócić uwagę, że wskazywana materia regulowana jest przepisami ustawowymi albo stanowi przedmiot delegacji ustawowej do wydania rozporządzeń lub wykonawczych aktów prawa miejscowego.

Po pierwsze, regulacją ustawową objęte są sprzedaż, posiadanie i zażywanie środków odurzających i substancji psychotropowych, stanowiące przedmiot regulacji ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.), która zawiera zakazy dotyczące udostępniania i posiadania takich środków i substancji, a także penalizuje zachowania polegające m.in. na ich posiadaniu wbrew przepisom ustawy. Należy jednak mieć na uwadze, że wśród produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu znajdują się także te, które wydawane są z przepisu lekarza, a zawierają środki odurzające lub substancje psychotropowe (art. 23a ust. 1 pkt 4 Prawa farmaceutycznego). Posiadanie i zażywanie takich produktów leczniczych nie może być zakazywane przez prawodawcę miejscowego (ze względu na wskazane okoliczności, istotnie naruszające prawo są także normy zakazujące przebywania na terenie placu zabaw pod wpływem środków odurzających). Prawodawca ten nie ma kompetencji ani do tego, aby dopuszczać sprzedaż, posiadanie, czy zażywanie omawianych środków i substancji wbrew ustawie, ani zakazywać takich działań w sytuacjach, w których ustawa je dopuszcza. Nie może też dyskryminować osób, które z przyczyn medycznych znajdują się pod wpływem środków odurzających. Wszelkie tego typu ustalenia są dokonywane poza zakresem upoważnienia ustawowego, a zatem nieważne.

Po drugie, zgodnie z ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, rada gminy ma możliwość określenia miejsc (obszarów gminy), gdzie obowiązuje zakaz spożywania napojów alkoholowych. Nie oznacza to jednak, że organ ten może w reakcji na te same zjawiska „zamiennie” korzystać z kompetencji przyznanych ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawą o samorządzie gminnym. Tylko pierwsza z wskazanych ustaw wskazuje, jakie formy może przybrać ograniczenie dostępności napojów alkoholowych (w tym zakazu ich spożywania) i na jakich zasadach może wprowadzić je rada gminy (art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi). Nie można zatem w formie aktów wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym wprowadzać prohibicji na danym terenie gminy. Wprowadzanie tych zakazów w drodze aktu prawa miejscowego statutowego stanowi istotnie naruszanie konstytucyjnej zasady działania organu administracji publicznej na podstawie i w granicach prawa, zgodnie z którą organy administracji publicznej mogą czynić wyłącznie to, na co obowiązujące prawo wyraźnie im zezwala lub co wyraźnie nakazuje. Organy stanowiące gminy powinny za każdym razem „treść swoich regulacji dostosować do zakresu przyznanego im upoważnienia i przysługujących im kompetencji” (wyrok NSA z dnia 26 maja 1992 r., SA/Wr 310/92, CBOSA).

Jeżeli bowiem ustawodawca zamieszcza w ustawie prawa administracyjnego materialnego podstawy prawne do wydania aktów prawa miejscowego ustalających miejsca, na których obowiązują jakieś zakazy zachowań, to wyłącza tym samym kompetencję do regulowania spraw stanowiących przedmiot takiej delegacji ustawowej z zakresu przedmiotowego jakiegokolwiek aktu statutowego. Nie można bowiem regulować danej materii w drodze aktu prawa miejscowego wykonawczego statutowego, jeśli istnieje delegacja ustawowa do jej uregulowania w akcie prawa miejscowego wykonawczego sensu stricto. Artykuł 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym ma charakter normy ogólnej i znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy nie istnieją przepisy szczególne, odrębnie regulujące określoną dziedzinę

(porównaj: wyrok WSA z dnia 27 kwietnia 2005 r., II SA/Po 66/05, CBOSA). Z tego powodu brak jest podstaw do wprowadzania w drodze regulaminu korzystania z gminnego obiektu użyteczności publicznej unormowania określającego zakaz spożywania alkoholu.

Po trzecie, analogiczne argumenty przemawiają za niedopuszczalnością tworzenia w drodze regulaminu „stref wolnych od dymu tytoniowego”. Tylko na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych możliwe jest wprowadzenie przez radę gminy takiej regulacji. Stosowny akt prawa miejscowego może jednak obejmować inne niż wymienione w ustawie miejsca przeznaczone do użytku publicznego jako strefy wolne od dymu tytoniowego. Tymczasem w art. 5 ust. 1 pkt 10 tej ustawy zabroniono palenia wyrobów tytoniowych w ogólnodostępnych miejscach przeznaczonych do zabaw dzieci. Place zabaw, które obejmuje regulamin są takimi miejscami, a więc zakaz palenia tytoniu ustanowiony w akcie prawa miejscowego wkracza w materię ustawową.

4. Zgodnie z ust. 8 załącznika do uchwały: „Wszelkie zniszczenia i uszkodzenia urządzeń zabawowych należy zgłaszać do Urzędu Miasta i Gminy Sobótka”.

Z tego przepisu wynika obowiązek administrowania gminnymi placami zabaw w zakresie przyjmowania zgłoszeń o zniszczeniach i uszkodzeniach urządzeń służących do korzystania z terenu placu zabaw przez Urząd Miasta i Gminy Sobótka. Tymczasem, zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym: „Do zadań wójta należy w szczególności gospodarowanie mieniem komunalnym”. Co prawda, zgodnie z art. 33 ust. 1 i 3 ustawy o samorządzie gminnym wójt wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy i jest on kierownikiem tego urzędu, to jednak możliwości gospodarowania mieniem nie ograniczają się do osobistego (przy pomocy urzędu) administrowania tym mieniem. Możliwe jest bowiem powierzenie zarządu innemu podmiotowi. W takim przypadku wyłącznie wójt, powierzając określonemu podmiotowi administrowanie gminnymi obiektami użyteczności publicznej, będzie władny określić obowiązki i uprawnienia tego podmiotu związane z bieżącym zarządem tymi obiektami (w tym także zdecydować, czy w jego zakresie znajdzie się przyjmowanie informacji o zniszczeniach i uszkodzeniach). Rada gminy, nie będąc umocowaną w ustawie o samorządzie gminnym do sprawowania zarządu mieniem gminnym (w tym obiektami użyteczności publicznej), nie może arbitralnie decydować o zakresie obowiązków i uprawnień wójta bądź upoważnionej przez niego osoby, związanych z bieżącym zarządem mieniem gminnym.

5. W ust. 10 załącznika do uchwały wskazano, że osoby nieprzestrzegające postanowień regulaminu podlegają odpowiedzialności na zasadach określonych w przepisach odrębnych. Tymczasem nieprzestrzeganie regulaminu nie jest w żaden sposób sankcjonowane w przepisach odrębnych. Ewentualna odpowiedzialność za zachowania związane z korzystaniem z placu zabaw będzie zaś wynikać z faktu naruszenia norm ustawowych.

Wskazana regulacja narusza zatem wynikającą z art. 87 Konstytucji RP hierarchię źródeł prawa. Żaden akt znajdujący się niżej w hierarchii źródeł prawa nie może bowiem umocowywać obowiązywania aktu wyższego rzędu. Pomijając nawet stwierdzoną sprzeczność z prawem poszczególnych regulacji regulaminu, można stwierdzić, że skoro wszelkie normy sankcjonujące zachowania opisywane w regulaminie ustanowione są w ustawie (podobnie jak normy określające zachowania sankcjonowane, co było wyżej podkreślane), to nie na mocy aktu prawa miejscowego, lecz ze względu na treść ustaw naruszenie norm sankcjonowanych łączy się z odpowiedzialnością prawną.

Z hierarchii źródeł prawa wynika, że akt prawa miejscowego obowiązuje tylko w zakresie w jakim nie istnieją regulacje ustawowe. Nie jest zatem tak – jak wskazuje kwestionowany przepis – że nieprzestrzeganie regulaminu łączy się z odpowiedzialnością określoną w ustawie. Odpowiedzialność wynika z norm ustawowych, a tym samym akt prawa miejscowego nie może przesądzać o podleganiu tej odpowiedzialności. Takie regulacje w sposób istotny naruszają art. 87 Konstytucji RP.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzam jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
T. Smolarz